

העלון
השבועי
למשפחה

זמני השבת

כניסת שבת: 16:36

יציאת שבת: 17:28

רבנו תם: 18:00

אור הנר

עורך: נריה אטון, פרשת "בא",

נא לא לקרוא בשעת התפילה, העלון טעון גניזה.

מחזק מאוד
חובה לקרוא!!!

דבר העורך

פרשת בא

"ולכל בני ישראל לא יזרח כלב לשונו"

רבי ישעיה תלמידו של רבי חנינא בן דוסא היה מתענה שמונים וחמש תעניות. אמר, כלבים שפיתג בהם (ישעיה נ"ו, י"א) "והכלבים עץ נפש" יזכו לומר שירה זו, (תהלים ע"ה, ו) "באו נשתחוה ונכרעה נכרעה לפני ה' עשנו". נענה אותו מלאך מן השמים ואמר, ישעיה, עד מתי אתה מתענה על אותו דבר, גזרה היא מלפני הקדוש ברוך הוא, מיום שגלה סודו לחבוק הנביא לא גלה דבר זה לשום בריה שבעולם, אלא בשביל שאתה תלמידו של חכם גדול לכך זקקו לי מן השמים ושלחוני אליך ואמר, כלבים פתג בהן ולכל בני ישראל לא יזרח כלב לשונו ולא עוד אלא שזכו לעבד עורות מצואתן לכתב בהן ספרי תורה, תפלין ומזוזות. ולענן שאלה ששאלת חזור לאחריך כמו שכתוב (משלי כא, כג) "שמר פיו ולשונו שומר מצות נפשו". (ילקוט שמעוני שמות)

הקשה רבי ראובן קרלנשטין: במכת צפרדע, הצפרדעים הרי נכנסו לאש במסירות נפש, ומה היה שכן על כך? שיעזאו בחיים מהאש ושובו למקומם... ואילו הכלבים שתקו ותו לא, ועבור שתיתקם קיבלו שכר מופלג: ראשית, הם אומרים שירה לפני הקב"ה – "באו נשתחוה ונכרעה נכרעה לפני ה' עשנו". דבר נוסף הם ובניהם וצאצאיהם עד סוף מקבלים את פרנסתם מאת הקב"ה, שנאמר: "ובשר בשרה לא תאכלו לכלב תשלכנו אתו" (שמות כ"ב, ל). וכמו כן, מצואתם מעבדים עורות לכתוב בהם ספרי תורה, תפלין ומזוזות. היכן הצדק? הצפרדע חרפה את נפשה, ובסך הכל חזרה לביצה בשלום, ומעבר לכך לא קיבלה שכר נוסף, והכלב רק שתק וקיבל שכר כה רב!

אלא, ביאר רבי ראובן קרלנשטין, לפעמים קל יותר להיכנס לתוך האש – מאשר לשתוק! קורה ובשכונה מתעוררת מחלוקת עזה בין שני אנשים, ויש כל כך הרבה מה לומר, ובמצב הזה כשכולם מדברים הוא שותק. ולפעמים יש באמתחתו של האדם לשון הרע כל כך 'עסיסי' וקשה לו מאוד לשתוק – והוא עוצר את עצמו בכוחות נפש עילאיים!

וקל וחומר הוא: הרי לכלב אין רעונות משלו, הוא פועל כמו רבובט. והכלב הזה הואיל והקב"ה תכנת אותו לשתוק באותה עת, הפך טבעו הרגיל, ויצא משתיקתו קידוש ה' וכבוד שמים, קיבל על כך שכר עצום – גם לומר שירה לקב"ה, גם לקבל פרנסה מהקב"ה, ועוד שמצואתו יעשו עורות לספרי תורה תפלין ומזוזות, קל וחומר אדם המתגבר על יצרו ושותק מאמירת לשון הרע, לא מתערב במחלוקת, ששכרו מן השמים כה רב. זה הסוד המופלא שלמדנו מהכלבים – השתיקה!

סיפר הגאון הצדיק רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א סיפור מדהים: "הסיפור אירע לפני קצת פחות מחודש, ושמעתי אותו מאדם נכבד שעובד באחד האולמות בעיר בני ברק, שם יש שתי אולמות לעריכת אירועים, אחד גדול ומפואר, והשני קטן הן בגודלו והן ביופיו.

ביום ראשון ח' טבת תשפ"ב, נכנס העובד למטבח של האולם בכדי לראות שהכל מתנהל כשורה, ומיד הבחין ב'מנהל האירועים'

כשכולו רועש וגועש. זיעה נוספת ממנו מרוב כעס ואובדן עשתונות, וסיפר לו בקצרה כי מעידם הכינו להיום את האולם הגדול עבור משפחת א. ואת השני הקטן עבור משפחת ב. אלא שכשהגיעו שתי המשפחות אל האולם נתבררה הבעיה הגדולה, האולם סיכם עם שתי המשפחות שיעמידו לרשותם את האולם הגדול לצורך שמחתם, מכיוון שהאחראי על ההזמנות שכח שכבר השכירו את האולם הגדול למשפחת אחרת. ועכשיו שתי המשפחות עומדות על שלהם לערוך את שמחתם באולם הגדול – כפי שהובטח להם. ואף אחד מהם אינו מוכן לוותר. זה שסיפר לי את הסיפור" המשיך הרב בידרמן וסיפר, "יצא מחוץ לאולם ואכן שמע את הצעקות והוויכוחים הרמים, וכן ראה בעיניו

את בעל האולם עומד חיוור ואובד עצות. הלה סיפר לו שניסו להרגיע את הרוחות אך הסערה הולכת ומתגברת, וחוז' מזה משפחת ב. שקיבלה את האולם הקטן מאיימים לערוך את האירוע שלהם במקום אחר, ולאחר מכן לתבוע את הנהלת האולם על הנזק ובתוספת עוגמת נפש. הצעקות הולכות וגוברות וראשוני האירועים כבר מופיעים... ביקש ה'מספר' לנסות להתערב להגיע אל עמק השווה.

פנה הלה אל משפחת ב. וביקש מהם לוותר ואף הציע להם שיזכו לאירוע מפואר יותר ממה שחשבו, באופן שלא ישכחו כל ימיהם... וכן יזכו לפיצוי כספי, ואפילו שחות לכל המשפחה בבית מלון בטבריה, אך הם התעקשו שהם אינם מוכנים בשום אופן, כי ברצונם להביא לאורחים את ה'מיטב'. כשראה שעם משפחת ב. לא זו שום דבר, פנה למשפחת א. שזכו באלם הגדול וביקש מהם לוותר, אם הם מיאנו מאחר שהתזמורת כבר העמידה את כליה, והיותו מזה משום שמשפחה ב. פגעו בהם מאוד... פנה ה'מספר' לבעל המשפחה של משפחת א. והפציר בו: "בבקשה ממך תוותר, ותמורת זאת תזכו אתם לפיצויים שונים". אז נענה לו בעל השמחה ואמר לו: "איני עריך פיצויים, די לי במה שהוכן עבורי... אך למענך אני מוכן לוותר, אבל עליך לפנות לאשתי, שהיא בוודאי לא תוותר. ביקש הלה רשות לדבר על ליבה, אלא שהיא הייתה כסלע יצוק... עד שאמר לה: "יש לך הזדמנות למעשה חסד ולזכות במצווה **המשך בעמוד 4**

פרפראות לתורה

"ויקרא למשה ולאהרן לילה"

היה פרעה מחזר על פתחיהם של עבדיו ומעמידם כל אחד ואחד ממקומו, והולך עמהם וקורא בלילה בכל שוק ושוק ואומר: היכן הוא משה, והיכן הוא דר? והיו בני ישראל משחקים (לועגים לו) ואומרים לו: פרעה, להיכן אתה הולך? והוא אומר להם את משה אני מבקש. והם אומרים לו: כאן הוא דר, כאן הוא דר, ומשחקים בו עד שמצאו למשה. אמר לו פרעה: "קומו צאו מתוך עמי!" (י"ב, ל"א). אמר לו משה: וכי גבים אנו שנצא בלילה? כך ציוונו הקב"ה: "לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר" (י"ב, כ"ב) – לא נצא אלא ביד רמה, לעיני כל מצרים.

"מי ומי ההלכים"

מפרש רבינו יעקב בעל הטורים: אמר פרעה למשה מה אתם מבקשים כל כך ללכת וכי אתם חושבים שתכנסו לארץ, הרי כולם ימותו במדבר (בגזרת המרגלים), חוץ מיהושע וכלב שרק הם יכנסו. "מי ומי ההלכים" בגמטריא – כלב וכן נון, והשיבו משה, 'בנערינו ובזקנינו נלך', כי לא נגזרה הגזרה לא על פחות מכ' ולא על יותר מבן ס'.

"מוציא אסירים כבשורות"

אמר רבי עקיבא: לא הוציאם (לא הוציא הקב"ה את ישראל ממצרים) אלא בחודש כשר לצאת, לא בתמוז – מפני השרב, לא בטבת – מפני הציעה, אלא בניסן, שהוא כשר לצאת בו בדרך – לא חמה קשה ולא צינה קשה. ואם תאמר תשרי? (אם תשאל: מדוע לא הוציא ה' את ישראל מצרים בתשרי, שאף בו מזג האוויר נוח?) הרי יש בו עונת גשמים. (ימות הגשמים הקרבים אינם נוחים לעובדי דרכים. לכן הוציא ה' את ישראל ממצרים בניסן, שאחריו באים ימות החמה, הנוחים לעובדי הדרכים).

"והיה כך לאות על ירך ולזכרון בן עינך"

לדברי חז"ל במסכת מנחות (לד; לו), מורה כאן הכתוב על כתיבת פרשיות תפילין והנחתן בראש ובזרוע. בתפילין של ראש מצויים ארבעה בתים, ובכל בית מונחת יריעת קלף, שעליה כתובה אחת מארבע פרשיות הבאות: (א) "קדש לי כל בכור..." (י"ג א' י-ב). (ב) "והיה כי יביאך..." י"ג, י"א-ט"ז. (ג) "שמע ישראל..." דברים ו', ד'-ט. (ד) "והיה אם שמוע..." (דברים י"א, י"ג-כ"א).

ארבע פרשיות אלו כתובות גם בתפילין של יד ומונחות שם בבית אחד (בכל אחת מהן מוזכרת מצוות תפילין). לגבי סדר הפרשיות בתפילין של יד ובתפילין של ראש חולקים רש"י ונכדו רבנו תם (רבי יעקב בן מאיר, מגדולי בעלי התוספות). לשיטת רש"י קודמת פרשת "שמע", לפרשת "והיה אם שמוע", ולשיטת רבנו תם, קודמת פרשת "והיה אם שמוע" לפרשת "שמע" (הסדר שמציע רש"י היה מקובל בארץ ישראל, והסדר של רבנו תם היה מקובל בבבל).

מסופר על רש"י הקדוש שהחזיק בזרועותיו את נכדו הקטן יעקב (שהיה בן בתו), ואותה שעה היה מעתיק אחת מפרשיות התפילין. דחף התינוק את קסת הדיו שעל השולחן וגרם להכתמת הקלף, שרש"י כתב עליו. התבונן רש"י בנכדו ובקלף המוכתם וקרא: "עתיד נכדי זה לחלוק עלי בענין פרשיות התפילין..."

פניני הבן איש חי

"משכו וקוּוּ לכם צאן... ושזוטו הפסח"

רש"י: משכו ידכם מאלילים וקחו לכם צאן של מצוה. בפרשתנו אנו למדים על זריזותו של משה רבנו, לאחר שהקב"ה מצוה אותו.

והנה בפסוק הזה יש הוכחה למאמר יהודה בן תימא: "הוי עז כנמר וקל כנשר ורץ כעבי וגבור כארי, לעשות רצון אביך שבשמים" וקחו לכם 'צאן', ראשי תיבות צ'בי א'ריה נ'שר נ'מר – שעל ידם נתקרב לעבודתו יתברך.

גם רבקה כשציוותה ליעקב להתברך מפי יצחק אביו, אמרה לו: "לך נא אל הצאן" (בראשית כו, ט).

כי בשעה ההיא היו נחוצים ביותר שלוש מדות הזריזות הנלמדות מהעבי האריה והנשר – ריעה, גבורה, וקלות, כפי שאנו רואים אצל משה רבנו בפרשתנו, אחר שהקב"ה מצווה עליו לשחוט את הפסח.

אור החיים על הפרשה

"והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לזרש הזה ושזוטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים"

הקב"ה מצווה את עם ישראל שיקחו שם לכל בית, וישמרו אותו עד יום ארבעה עשר בניסן.

תמוהים הדברים מה היא השמירה הנחוצה עד ארבעה עשר לחודש?

מתרץ האור החיים הקדוש: לפי הפירוש הפשוט, שצריך שמירה כקודשים, כיון שקרא עליו שם "פסח".

ופירש נוסף מפרש האור החיים: כיון שם ישראל במצרים היו מעורבים קצת לחוקי עבודה זרה בגלל חברתם עם המצרים, ולכן כדי להימשך ולצאת מעבודה זרה נצטוו לקחת טלה זה שהיה העבודה זרה של מצרים.

מדגיש האור החיים: וודאי שלא היו עובדי עם ישראל עובדי עבודה זרה, אלא שללא ידיעה עשו כמה חוקים של עובדי עבודה זרה, בלבושם ובמאכליהם, וכדי לעקור את אותם פרטים שהיו דומים לעבודה זרה היה צריך לעקור את השורש של עבודה זרה, וזאת עשו באמצעות לקיחת טלה שהוא עבודה זרה של מצרים ויעשו בו מצווה וכך יתקנו את עוון עבודה זרה.

והפסוק יתפרש בדרך זו, התיקון לשמירת עוון עבודה זרה שלהם הוא על ידי מצוות שמירת קורבן פסח.

למדים אנו שכדי לעקור את הפרט – צריך לעקור את השורש, כדי לעקור עבודה זרה צריך מנגד לעשות מצווה גדולה כקורבן פסח.

(ישובים ותיורצים על האור החיים הקדוש)

הלכות ברכות

המשך דיני קדימה בברכות – שולחן ערוך סימן ר"א

ז. מי שהביא לו פרי שברכתו שנויה במחלוקת הפוסקים אם ברכתו "בורא פרי העץ" או "בורא פרי האדמה", אבל נוהגים לברך עליו בורא פרי האדמה, כגון בננה או פפאיה, ופרי אחר שברכתו בוודאי בורא פרי העץ, בלי שום חולק, יקדים לברך על הפרי הוודאי ובברכתו יכוון בפירוש שלא לפטור את הפרי ששנוי במחלוקת, ואחר כך יוכל לברך על בורא פרי האדמה עליו כמנהגו.

ח. אם הובא לפניו אורז שלא נתמקך, שיש מחלוקת אם ברכתו בורא מיני מזונות או בורא פרי האדמה, והמנהג לברך על האורז בורא מיני מזונות על האורז בכל אופן,

ועלית של ירקות מבושלים, שברכתם בורא פרי האדמה, יקדים לברך בורא פרי האדמה על הירקות, ויכוון בפירוש שאינו רוצה לפטור את האורז, ואחר כך יוכל לברך בורא מיני מזונות על האורז. (חזו"ע ברכות ע"מ רעז)

ט. יש אומרים שאם היו לפניו פת הבאה בכיסנין (עוגה), ותבשיל העשוי מחמשת מיני דגן, צריך להקדים לברך מזונות על הפת הבאה בכיסנין, מפני שפעמים שייך בה דין קביעות סעודה לברך עליה המוציא וברכת המזון, מה שאין כן בתבשיל שלעולם ברכתו מזונות, ולכן אפילו אינו קובע סעודתו על פת הבאה בכיסנין עדין ברכת המזון קודמת לברכה על תבשיל העשוי ממיני דגן.

י. הביא לפניו תבשיל של אורז שברכתו מזונות, ושאר מיני תבשיל שנעשו מחמשת מיני דגן, צריך להקדים לברכה את התבשיל מחמשת מיני דגן, מפני שהוא משבעת המינים, והאורז אינו נחשב למין דגן.

י"א. כל האמור לענין סדר קדימה בברכות, אינו אלא כשיש לפניו שני מינים ובדעתו לאכול עתה משנים, אבל אם אינו רוצה עתה לאכול אלא מאחד מהם, אפילו שידוע שלאחר זמן ירצה לאכול גם מהמין השני, אינו צריך להקדים המין השני אפילו שהוא יותר חשוב, ומשבעת המינים והוא חביב בעיניו יותר. (הלכה ברורה חלק י')

טבלאות אלו
אושרו על ידי
רבנים
תלמידי חכמים

אין ברכותיהם שוות

הגישו לפניו פרי שברכתו שנויה במחלוקת הפוסקים אם ברכתו בורא פרי העץ או בורא פרי האדמה, כגון בננה. ופרי אחר שברכתו בוודאי בורא פרי העץ כגון תפוח, יקדים לברך על הפרי הוודאי ובברכתו יכוון בפירוש שלא לפטור את הפרי השנוי במחלוקת, ואח"כ יברך בורא פרי האדמה.	ברכתו וודאית
--	---------------------

ברכותיהם שוות

יש אומרים שאם היו לפניו פת הבאה בכיסנין (עוגה), ותבשיל העשוי מחמשת מיני דגן, צריך להקדים לברך מזונות על הפת הבאה בכיסנין.	פת הבאה בכיסנין וחמשת מיני דגן
הגישו לאדם תבשיל של אורז שברכתו מזונות, ושאר מיני תבשיל מחמשת מיני דגן צריך להקדים את התבשיל מחמשת מיני דגן.	חמשת מיני דגן ואורז

ספק בברכה

פרי שיש לו ספק אם יברך עליו "בורא פרי העץ" או "בורא פרי האדמה", בין שהספק מצד הדין ובין שהספק מצד המציאות, ואי אפשר לו לברר הדבר, לעולם יש לברך עליו ברכת "בורא פרי האדמה". ובדיעבד אם בירך עליו שהכל נהיה בדברו, יצא.	ספק בברכת הפירות
דבר שאינו מגידולי קרקע ויש לו ספק מה לברך עליו, יברך שהכל.	ספק בברכה בשאר דברים

צדיקים במיתתם קרויים חיים

רבי ישראל אבוחצירא ה"בבא סאלי" זיע"א

נולד בעיר ריסאני שבמחוז תפילאלת. משפחת אבוחצירא נודעה כשושלת רבנים, תלמידי חכמים, מקובלים ובעלי מופתים. אביו היה רבי מסעוד, בנו בכורו

של רבי יעקב אבוחצירא בעל ה'אביר יעקב'. הרב ישראל עצמו היה אחיהם של הרב דוד אבוחצירא ושל הרב יצחק אבוחצירא המכונה בבא חאקי.

ר' ישראל. מגיל צעיר הנהיג עצמו בסיגופים: נדר נדר שלא לאכול בשר, והיה עם בימי החול. למד שחיטה, מילה וכתובת סת"ם.

בהגיעו למעונו השיאו אביו לרחמה בת אחותו, שנפטרה כעבור שנתיים בעת לידת בתה, שגם כן לא שרדה. מספר חודשים לאחר מכן נשא בגיל 16 את פריחה אמסלם. נולדו להם תשעה ילדים, אך רק שלושה מהם הגיעו לבגרות: בנם רבי מאיר אבוחצירא, ביתם הרבנית רוחמה (מחצ'י), שהייתה נשואה לבן דודה אברהם אבוחצירא, רב העיר יבנה, ולאחר מכן של רמלה, הרבנית שרה, שנולדה בעיר בודניב. פריחה נפטרה ונקברה בחר המנוחות. ב"ב באייר תרס"ח נפטר האב רבי מסעוד, ובנו הבכור מילא את מקומו. פחות משנה לאחר מכן חילק רבי דוד את סמכויותיו.

באבא סאלי התמנה לראש הישיבה בריסאני.

בשנת תר"פ התנהלו קרבות בין התושבים לבין הכובשים הצרפתיים באזור. התושבים חשדו שבני משפחת אבוחצירא שיתפו פעולה עם הצרפתיים. בשבת י"ד בכסלו תר"פ הוצא רבי דוד להורג בידי מנהיג מקומי. לאחר מכן ברחו הבאבא סאלי ואחיו רבי יצחק אבוחצירא לעיירה בודניב ושם הקימו מחדש את הישיבה. באותו זמן התמנה הבאבא סאלי לרב של מחוז תפילאלת.

בשנת תרפ"ב נסע לארץ ישראל ולמד בישיבת המקובלים בית אל. לאחר זמן מה חזר לבודניב שבמחוז תפילאלת בהוראת רבו, ראש ישיבת תפילאלת, הרב משה תורג'מן.

בשנת תרע"ג נסע שוב לארץ ישראל ולמד בחברותא עם רבי עזרא עטיה בישיבת פורת יוסף, וחזר שוב בהוראת רבו. בבודניב נשא לאישה את מרים. בת רבי אליהו אמסלם, שממנה נולדו ילדיהם אביגיל בוסו, הרב ברוך, פנינה אשת רבי דוד יהודיף ועליזה הראל. מרים נפטרה בתאונת דרכים באשדוד.

רבים נהרו לבבא סאלי כדי לזכות בברכה, בבקבוק מים שזכה לברכתו או בקמע.

הבבא סאלי עצמו כמעט ולא כתב קמעות, אולם בחצרו הסתופפו רבנים כותבי קמעות שקיבלו את הסכמתו. היה לו יחס חם לתנועת החסידות.

כאשר השתלטו מחבלים על מטוס של חברת 'סבנה' בנמל התעופה לוד, והנוסעים – בני הערובה, היו בסכנת חיים, הסתגר הצדיק המלומד בניסים רבי ישראל אבוחצירא, ה'בבא סאלי' זיע"א בחדרו והתפלל בבכיות ובזעקות נוראות להצלת הנוסעים.

כשבשרו לרב, שבחסידי שמים שוחררו הנוסעים, אמרו לו שבחודאי נצלו בזכות תפלותיו. אמר ה'בבא סאלי: "לא בזכותי אלא בזכות אבותי הקדושים". ואז נשא את ידיו הקדושות למעלה ואמר: "הוא יודע שצערי היה גדול מצער האנשים החטופים". מאוחר יותר התברר, שבאותה שעה ממש, שבה נשמעו הבכיות מחדר הרב, נצלו הנוסעים. **אתמול ד' שבט התקיימה הילולתו זיע"א**

המשך מעמוד 1

נדירה של בין אדם לחברו – ויותר לאחרים, אמרי נא, וכי אינך זקוקה לזכות גדולה חזקה במשפחתך? שתקה לרגע האיש, והחלה לבכות, לאחר שקצת נרגעה סיפרה: "לפני כשבוע גילו אצל אבי את המחלה הנוראה ר"ל בבלוטות הלימפה ובסוף שבוע זה עליו להתחיל בטיפולים קשים בבית חולים בבירסל שבבלגיה".

אמר לה: "אם כך, בוודאי בזכות מעוה גדולה זו יזכה אבי המשפחה לרפואה שלימה".

ביקשה האשה לחשוב קצת ולשקול את הענין, וכעבור רגע אמרה שאכן היא מוותרת ולוקחת את הזכות לרפואת אביה.

מיד הסתיימו כל הוויכוחים, וחזרה האווירה הנעימה.

לאחר כמה רגעים הגיעה המוותרת ואמרה, ששמעה שבעל האולם מכן מכתב פיטורים לפקיד שהאשמה תלויה בו, ומאחר שהיא רוצה שהזכות תהיה מושלמת, מבקשת האשה שיבטיחו לה שלא יפטרו אותו, ולא יצא שום נזק מכך.

וכאן מגיע תוקפו של המעשה באותו שבוע **יום חמישי י"ב טבת תשפ"ב**, הגיע אביה החולה לבית החולים לצורך טיפול כימותרפי

ראשון. לפני שהתחילו ביקש הרופא לעשות לו שוב צילום סיטי (C.T).

לאחר הצילום ניגש אליו הרופא ואמר "הייתה כן טעות, הגידול אינו ממאיר כמו שחשבו מקודם, ואין שום צורך בטיפולים, לא 'כימותרפיה' ולא 'הקרנות', אולי צריך כדורים ולא יותר מזה, וכעת הינך יכול לשוב לביתך לחיים טובים ולשלום, אך לפני כן תקבע תור לביקורת לעוד חצי שנה.

הרי לנו כמה גדול כוחה של הוותרנות הבאה מתוך קושי ושכירת הטבע, שבכוחה יכולה לפעול גדולות ונעורות מחוץ לגדי הטבע ממש".

וסיים הרב בידרמן ואמר: "ואם יש בכוחה לשנות צילומים כל שכן שיכולה לפעול שלא יבואו שום מחלות כלל".

אומרים חז"ל מאי דכתיב "תולה ארץ על בלימה" מי שבוחר את פיו בשעת מריבה, גם אם אני הצודק, אני לא חייב לענות, יה"ר שנדע להפנים מוסר השכל זה, אמן, שבת שלום.

לזיווג הגון

דוד בן אילנה.
ציליל בת אסתר.
מירית בת דניאלה.
גולן בן אסתר.
אביה בן ויויאן.
צופית בת שרונה.
גל בת אסתר.
עופרי בן עמית.
שרה בת אסנת.
שולמית.
אביה בת אסנת.
שולמית.
דוד בן סברניה.

לרפוש

רחל בת שרה.
ברוך חי בן לאה.
מירה בת רחל.
ר' נפתלי בן נעמה.
שמעון חמו.
ימנה בת חנינה.
אלגריה בת מרים.
אליאן בת עזיה.
יוסף בן מרים.
מאיר בן חנינה.
רחל בת מול.
אנש בת אסתר.
מרים בת רות.

לענין

אליהו בר שרה.
מול בת חנה.
יעקב בר מול.
יצחק מאיר בר מול.
ארלט חנה.
בת פריחה.
יוסף בר חנה.
ניית בת רחל.
סול בת מסעודי.
פינחס בן רחל.
יצחק אברהם.
אברהם בן מרים.
עמרם דמרי.